

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PETER HELLER

CONSTELAȚIA
CÂINELUI

editura rao

CARTEA ÎNTÂI

I

Las Bestia pornită, nu opresc alimentarea cu avgas de 100 LL ca să prevăd atacurile. Sunt suficient de tânăr, sunt suficient de bătrân. Înainte îmi plăcea să pescuiesc păstrăvi mai mult decât orice pe lume.

Mă numesc Hig, doar atât. Marele Hig, dacă vreți și al doilea nume.

Dacă m-am trezit vreodată urlând în timp ce visam, deși nu spun că am făcut-o vreodată, asta a fost din cauza faptului că nu mai există nici urmă de păstrăv. Au dispărut cu toții. Fântânei, păstrăvi curcubeu, păstrăvi de munte, lipani, toți.

S-au dus și tigrii, și elefanții, și maimuțele, și babuinii, și cimpanzeii. Pițigoii, fregatele, pelicanul (gri), balena (gri), porumbelul gulerat. Trist, dar nu am plâns până când ultimul păstrăv nu a înotat în susul râului, căutând poate ape mai reci.

Melissa, soția mea, era o hipioată bătrână. Nu chiar atât de bătrână. Arăta bine. În povestea asta ar fi putut fi Eva, deși eu nu sunt vreun Adam. Aduc mai mult cu Cain. N-au avut ei un frate ca mine.

Ai citit vreodată Biblia? Adică să stai și să o citești ca pe o carte adevărată. Uită-te peste *Plângerile lui Ieremia*. Cam pe acolo ne aflăm noi acum. Jelim. Ne vărsăm inimile precum apa.

Se spunea că la sfârșit se va face frig, după ce mai întâi se va încălzi. Mult mai frig. Încă așteptăm. Pământul acesta e plin de surprize, una după alta, încă de când s-a despărțit de lună, care îi tot dă târcoale precum găscanul unei găște ucise.

Nu mai sunt găște. Doar câteva. În octombrie anul trecut, am auzit găgăitul lor familiar după apus și le-am văzut; erau

cinci, proiectate pe albastru rece și curat de deasupra creștelor. Cred că au dispărut toate cinci; până în aprilie, anul viitor, nu va mai fi niciuna.

Încarc manual benzina de 100 LL din vechiul rezervor al aeroportului atunci când soarele nu arde și mai am și cisterna cu ajutorul căreia se aducea combustibilul. E mai mult combustibil decât poate folosi Bestia atât cât voi trăi eu, asta dacă voi face doar excursii locale, ceea ce și intenționez – de fapt, sunt nevoit să o fac. E un avion mic, un Cessna 182 din 1956, o frumusețe. Crem cu albastru. Cred că voi fi mort atunci când Bestia își va da ultima suflare. Voi cumpăra ferma. Optzeci de acri de fânează și lanuri de porumb într-o zonă unde încă mai există un pârâu rece, ce izvorăște din munții sângerii plini de păstrăvi de munte și lipani.

Dar înainte o să-mi fac rondul. Mă duc și apoi mă întorc.

*

Am un vecin. Unul singur. Suntem doar noi doi în micul aeroport de țară, aflat la câțiva kilometri de munți. Un teren de instrucție unde s-au construit câteva case pentru oamenii care nu puteau dormi fără avioanele lor, așa cum jucătorii de golf adoră să trăiască pe terenul pe care joacă. Pe plăcuța de înregistrare a rablei lui de camion, care nici nu mai merge, scrie Bangley. Bruce Bangley. Am găsit-o în cutia pentru mănuși, în timp ce căutam un aparat de măsurat presiunea pe care să îl iau cu mine în avion. O adresă din Wheat Ridge. Evident că nu-i spun, ce rost ar avea, suntem doar noi doi. Doar noi doi pe o rază de cel puțin treisprezece kilometri, care reprezintă distanța dintre preeria deschisă și primul pâlcc de ienuperi de la poalele muntelui. Îl salut doar – *Bună*. Deasupra ienuperilor sunt stejarii, apoi salcâmii negri. De fapt, maro. Uciși de gândaci și de secetă. Mulți copaci stau în picioare, deși sunt uscați, și se clatină ca o mie de schelete, oftează ca o mie de stafii, dar nu toți. Mai sunt și câteva pâlcuri de pădure verde, iar eu sunt fanul numărul unu al pădurii. Îi încurajez pe toți de aici, de jos, din

câmpie. Haide, haide, haide, creșteți! Creșteți! Este cântecul nostru de luptă. Îl urlu pe fereastră în timp ce zbor mai jos. Pâlcurile verzi se întind cu fiecare an care trece. Viața e tenace dacă o încurajezi puțin. Aș putea jura că mă aud. Mă salută la rândul lor, își flutură brațele precum penele înainte și înapoi pe jos, îmi amintesc de femei îmbrăcate în kimonouri. Pași mici sau deloc, doar flutură mâinile de o parte și de alta.

Urc acolo și pe jos atunci când pot. La pâlcurile mai verzi. Ce caraghios sună: de parcă ar trebui să mă uit în agendă. Urc pentru a respira. Aerul este diferit. E periculos, este un puseu de adrenalină de care m-aș putea lipsi. Am văzut semne de elan. Nu foarte vechi. Dacă mai există elani. Bangley spune că este imposibil. Și totuși. N-am văzut niciodată unul. Am văzut o mulțime de căprioare. Îmi iau pușca de calibru 308 și împuşc una, pe care o târâi cu un caiac căruia i-am tăiat marginile și pe care l-am transformat în sanie. Sania mea cea verde. Căprioara stătea alături de iepuri și de șobolani. Firele de obsiga secarei stăteau nemișcate – presupun că este suficient.

Înainte de a urca la munte fac două zboruri. O zi, o noapte, cu ochelari. Ochelarii te ajută destul de mult să vezi printre copaci dacă aceștia nu sunt prea deși. Oamenii se văd ca niște umbre verzi mișcătoare, chiar și atunci când dorm. E mai bine decât să nu verific deloc. Apoi fac un luping la sud și la est și mă întorc dinspre nord. Patruzeci și opt de kilometri, cel puțin un drum de o zi pentru un călător. Spațiul e complet deschis – numai câmpii, salvie, iarbă și chrysothamnus; și vechile ferme. Cercurile maronii ale câmpurilor, precum urmele unei cărje dispărând în preerie. Garduri vii și perdele verzi de protecție, jumătate dintre copaci sunt ruți, uscați, câțiva au rămas verzi de-a lungul unui firisor de apă sau al unui pârâu. Apoi îi spun lui Bangley.

Parcurg cei treisprezece kilometri trăgând după mine sania goală în două ore, apoi sunt la adăpost. Pot totuși să mă mișc. E ceva cale la întoarcere, mai ales când duci și o căprioară. Peste un câmp deschis. Bangley îmi acoperă spatele de la

jumătatea drumului. Mai avem încă aparatele de emisie-recepție, care se mai încarcă de la panourile solare. Lucru japonez, bine făcut. Banglely are o pușcă cu lunetă .408 CheyTac cocoțată pe o platformă pe care a construit-o singur. Un telemetru. Norocul meu. E nebun după arme. E nebun după arme și e și cam sărit. Spune că poate nimeri un om de la o distanță de doi kilometri. Și chiar a făcut-o. Am fost martor de mai multe ori. Vara trecută a ucis o fată care mă urmărea în timp ce traversam câmpia. Am auzit împușcătura, m-am oprit, am lăsat sania, m-am întors. Era aruncată pe spate peste o stâncă, cu o gaură în dreptul mijlocului, aproape sfâșiată în jumătate. Pieptul încă i se mișca, gâfâind repede, capul îi era întors în lateral, iar unul dintre ochii negri și strălucitori mă privea ținută – nu era teamă, ci doar o nedumerire arzătoare, de parcă dintre toate lucrurile la care fusese martoră, nu-i venea să creadă că i se întâmpla tocmai acela. Cam așa ceva. Ceva de genul: la naiba, *de ce?*

Asta l-am întrebat și eu pe Banglely – la naiba, de ce?

Te-ar fi prins.

Așa, și? Aveam o pușcă, iar ea avea un briceag. Ca să se apere, vezi Doamne, de *mine*. Poate că voia mâncare.

Poate. Poate că ți-ar fi tăiat beregata în toiul nopții.

Mă holbam la el, gândindu-mă cât de departe îi mergea mintea, către toiul nopții, eu și cu ea. Doamne! Unicul meu vecin. Ce să-i spun? Mi-a salvat fundul de multe ori. Asta e de fapt treaba lui. Eu am avionul și ochii, el are armele, el e cel cu mușchii. Știe că eu știu că el știe: nu poate zbura, iar eu nu am nervi suficient de tari pentru a ucide. Altfel, probabil că ar fi fost unul dintre noi. Sau niciunul.

Îl mai am și pe Jasper, fiul lui Daisy, care este cea mai bună alarmă.

Așa că, atunci când ne plictisim de iepuri și de pește-lună din iaz, vânez câte o căprioară. De cele mai multe ori, nu vreau decât să urc la munte. E ca și cum m-aș duce la biserică, unde e sfințenie și răcoare. Pădurea moartă, care se leagănă și șoptește.

Pădurea verde, plină de foșnet. Aroma ca de mosc a culcușului căprioarelor. Păraiele unde mă rog tot timpul să văd un păstrăv. Unul cât un deget măcar. Un supraviețuitor mare și bătrân, cu umbra lui verde proiectată peste umbrele verzi ale pietrelor.

La o distanță de treisprezece kilometri, peste câmpul deschis, către munți, la primii copaci. Acesta este perimetrul nostru. Zona noastră de siguranță. Aceasta este slujba mea.

Astfel, el își poate direcționa armele către vest. Așa spune Banglely. Pentru că într-acolo sunt patruzeci și opt de kilometri de câmpii înalte în toate celelalte direcții, cale de mai bine de o zi de mers pe jos, dar la doar vreo două ore la vest de primii copaci. Familiile se află la șaisprezece kilometri către sud, dar nu ne deranjează. Așa le spun eu. Sunt vreo treizeci de menoniți cu o boală de sânge care a apărut după gripă. Ca un fel de ciumă, dar cu o evoluție lentă. Ca un fel de SIDA, cred, poate ceva mai contagioasă. Copiii s-au născut astfel, așa că toți sunt bolnavi și slăbiți și în fiecare an mor câțiva.

Noi ne păzim perimetrul. Dar dacă cineva s-ar ascunde? În tufișuri. În sălciile care se întind de-a lungul vreunui pârâu. Mai sunt și cursurile de apă cu malurile lor abrupte ca niște șanțuri. M-a întrebat asta odată: cum de *știu*. Cum de știu că nu se află careva în perimetrul nostru, în toată zona aceea goală, ascunzându-se, așteptând să ne atace? Dar chestia este că eu văd multe. Nu ca în palmă, ar fi prea simplu, ci ca dintr-o carte pe care am citit-o și am răscitit-o de prea multe ori ca să mai țin cont, cam ca Biblia pentru unii oameni din vechime. Pur și simplu, știu. O propoziție ciudată. Un spațiu gol. Două virgule acolo unde ar trebui să fie una. Știu.

Cred că știu: dacă voi muri, fără „dacă“, va fi într-una dintre incursiunile acestea în munți. În timp ce traversez câmpia deschisă cu sania plină. Ucis în spate de o săgeată.

Acum ceva vreme, Banglely mi-a dat o vestă antiglonț, una din arsenalul lui. Are tot soiul de rahaturi. Zicea că nu ar putea trece prin ea glonț de pistol sau vreo săgeată, dar dacă ar fi vorba de o pușcă, depinde, poate, dacă am noroc. M-am gândit

la asta. Se presupune că suntem singurii supraviețuitori, dar cu familiile la o distanță de cel puțin câteva sute de kilometri pătrați, singurii supraviețuitori, sper să am noroc. Așa că port vesta pentru că îmi ține cald, dar în timpul verii nu prea o iau. Atunci când o port, mă simt de parcă așa aștepta ceva. Ca și cum așa aștepta pe peronul unei gări un tren care nu a mai venit de luni în șir? Poate. Uneori, așa îmi imaginez toată povestea asta.

*

La început a fost Frica. Pe atunci nu mă speria neapărat gripa, pe atunci mergeam, vorbeam. Nu vorbeam prea mult, dar eram sănătos la trup – și la minte, judecați singuri. Două săptămâni întregi de febră – trei zile am avut 40-41 – știu că mi-au prăjit creierii. Encefalită sau ceva de genul. Fierbinte. Gânduri care erau cândva la locul lor, care se simțeau bine unul cu celălalt erau acum dezamăgite, nesigure, deprimare, ca poneii aceia norvegieni sălbatici pe care un profesor rus i-a mutat în zona arctică siberiană și despre care am citit cândva. Încearcă să recreeze Epoca de Gheață, cu o mulțime de iarbă și faună și cu niște oameni. Dacă ar fi știut ce viitor va avea omenirea, poate că s-ar fi apucat de un alt hobby. Jumătate dintre ponei au murit, cred că din cauza dorului de pădurile lor scandinave, iar jumătate au rămas pe lângă stația de cercetare de unde erau hrăniți cu boabe, dar în final tot au murit. Așa sunt și gândurile mele uneori. Atunci când sunt stresat. Atunci când mă deranjează ceva și mă săcăie. Sunt destul de în regulă, adică funcționează, dar de multe ori se simt nelalocul lor, de parcă ar fi triste, uneori se întreabă dacă n-ar trebui cumva să se afle la zeci de mii de kilometri depărtare de aici, într-un loc cu un milion de metri pătrați de pădure rece norvegiană. Uneori nu am încredere că gândurile mele n-o vor lua razna. Probabil că nu din cauza creierului meu – probabil că e normal având în vedere situația în care ne aflăm.

Vreau să fiu bine înțeles: suntem aici de nouă ani. Gripa a ucis aproape pe toată lumea, apoi boala asta de sânge a ucis și

mai mulți. Supraviețuitorii sunt cel mai probabil Deloc Amabili, de aceea locuim aici, în câmpie, de aceea patrulez în fiecare zi.

Am început să dorm pe jos din cauza atacurilor. E ca și cum supraviețuitorii se uită pe o hartă și bifează. Pe malul unui părau mai mare, bifat. Așadar, apă, bifat. Probabil au combustibil, bifat. Având în vedere că e un aeroport, bifat. Oricine a citit cât de cât știe și că aeroportul ăsta a fost un model pentru producerea de curent durabil, bifat. Fiecare casă cu panouri solare și OBF care funcționa în mare parte cu putere eoliană. Bifat. OBF înseamnă Operator cu Bază Fixă. Aș fi putut spune Oamenii care Conduc Aeroportul. Dacă ar fi știut ce avea să se întâmple, nu ar fi complicat totul atât de mult.

Intrușii veneau de obicei noaptea. Veneau singuri sau în grupuri, cu arme, cu puști de vânatoare, având cuțite, veneau atrași ca fluturii de bec spre lumina de pe verandă pe care o lăsam aprinsă.

Am patru panouri de șizeci de wați pe casa în care nu dorm, așa că un LED care să lumineze toată noaptea nu este o problemă așa de mare.

Nu eram în casă. Dormeam sub pături pe jos dincolo de movila de pământ, la o distanță de o sută de metri de casă. E un aeroport vechi, totul e teren deschis. Mârâitul gros al lui Jasper. Este o corcitură de câine de cireadă, cu un bot mare. Mă trezesc. Îi fac un semn lui Bangley. Pentru el cred că era un fel de sport. Într-un fel îl relaxa, așa cum mă relaxează pe mine mersul în munți.

Era un șanț adânc, o movilă mare de pământ pe care am înălțat-o și mai mult. Suficient de înaltă pentru a merge în picioare la adăpostul ei. Bangley sare și apoi se așază ghemuit lângă mine, către vârful movilei unde eu scrutez deja cu ochelarii de zbor, și îi simt respirația găfăită. Are și el ochelari, de fapt are vreo patru perechi, și mi-a dat și mie una. Spune că în ritmul în care îi folosim, diodele vor rezista zece ani, poate chiar douăzeci. Ce se va întâmpla atunci? Eu am împlinit patruzeci de ani anul trecut. Jasper a primit ficat (de căprioară), eu

am mâncat o conservă de piersici. Am invitat-o pe Melissa, iar ea a venit așa cum vine de obicei, o șoptă și un fior.

În zece ani, aditivul nu va mai păstra combustibilul suficient de proaspăt. În zece ani voi încheia cu toate astea. Poate.

Jumătate din timp, dacă e noapte cu lună sau dacă cerul e înstelat și e zăpadă, Bangley nu are nevoie de ochelari, are punctul roșu, așa că doar fixează punctul pe figurile în mișcare, pe cele care stau nemișcate, ghemuite, șoptind, îl centrează pe umbra de lângă vechiul tomberon, așază punctul pe un piept. *Bang*. Nu se grăbește, își plănuiește următoarea mișcare – *bang bang bang*. Respirația îi devine mai greoaie, mai gâfâită. De parcă s-ar pregăti să i-o tragă cuiwa, ceea ce presupun că și face.

Cel mai mare grup cu care ne-am confruntat era alcătuit din șapte oameni. L-am auzit pe Bangley lângă mine numărând în șoptă. Rahat, murmură el, chicotind așa cum face de obicei atunci când e nemulțumit. Adică mult mai nemulțumit decât de obicei.

Hig, îmi șopti, va trebui să participi.

Am o pușcă semiautomată AR-15 și mă pricep s-o mănuiesc, iar el mi-a dat și un telescop de noapte. Eu doar...

Am făcut-o.

Trei dintre ei au supraviețuit primului voleu, după care au avut parte de primul nostru schimb de focuri bona fide. Dar ei nu aveau ochelari pentru vedere de noapte, nu cunoșteau terenul, așa că nu a durat mult.

Astfel a început dormitul meu afară. Nu intenționez să fiu prins în casă. Așa cum dragonul doarme pe comoară, dar nu și eu. Eu stau tot timpul afară.

După cea de-a doua vară, s-au mai potolit – așa cum ai închide un robinet, pic, pic. La început poate doar câte un vizitator pe anotimp, apoi niciunul. După aproape un an, a apărut un grup de patru care mai că ne-a ras. Atunci am început să zbor periodic, ca la serviciu.

Acum nu mai sunt nevoie să dorm pe pământ. Avem sistemul nostru, în care avem încredere. Frica este acum precum amintirea unei senzații de greață. Nu-ți mai amintești cât de rău îți era sau că îți doreai mai degrabă să mori. Dar eu tot așa fac. Dorm pe jos. Iarna, sub o movilă de păături care cântăresc probabil aproape zece kile. Îmi place. Nu mă simt blocat. Tot mai dorm după movila de pământ, tot mai las aprinsă lumina de pe verandă, Jasper tot se mai cuibărește la picioarele mele, tot mai visează și tresare, tot mai tremură sub pătura lui, dar cred că acum e aproape surd și la fel de inutil ca o alarmă, pe care nu o voi lăsa niciodată pe seama lui Bangley. Nu știi niciodată cum e cu Bangley. E la limită. Poate că vreodată nu o să-i placă deloc carnea pe care o aduc, cine știe. Din prisma lui, totul are o utilitate.

Cândva, am avut o carte despre stele, dar acum n-o mai am. Memoria încă mă mai ajută, dar nu și atunci când vine vorba despre constelații. Așa că mi le imaginez. Îmi închipui un Urs și o Capră, dar poate că nu acolo unde ar trebui să fie, îmi imaginez unele cu denumirile animalelor care existau cândva, cele pe care le știam. Mi-am imaginat una drept Melissa, cu întreaga ei ființă parcă zâmbind, înaltă, privind în jos către mine în nopțile de iarnă. Privind în jos către mine în timp ce gerul îmi încrețește genele și îmi îngheață barba. Mi-am imaginat una și pentru micul Angel.

*

Melissa și cu mine locuim în Denver, pe malul unui lac. La doar șapte minute de centrul orașului, de librăria cea mare, de restaurante, de filme; ne plăceau toate acestea. De pe fereastra cea mare a căsuței noastre, vedeam iarbă, apă, munți. Gâștele. Aveam un stol de gâște din zonă și unul de gâște canadiene, care veneau toamna și primăvara în stoluri mari, amestecate cu cele din zonă, poate chiar se împerecheau, apoi mergeau mai departe. O porneau din nou în zbor, în stoluri în formă de V. Le puteam distinge pe cele călătoare de cele sălbătice. Așa credeam.

În octombrie – noiembrie, în timp ce ne plimbam în jurul lacului înainte de cină, ni le arătam unul altuia. Eu eram de părere că ea greșea tot timpul. Se enerva crunt. Era foarte deșteaptă, dar nu cunoștea găștele așa de bine ca mine. Niciodată nu m-am considerat foarte deștept, dar am avut întotdeauna un instinct bun.

Când l-am luat pe cățelușul Jasper, mi s-a confirmat: avea să le vâneze pe cele sălbatice, care erau sperioase, dar nu și pe cele locale, care erau rele. Întocmai teoria mea.

Nu aveam copii. Ea nu putea face. Am mers la doctor. A încercat să ne vândă diverse tratamente, pe care le-am refuzat. Ne simțeam bine unul în compania celuilalt. Apoi, s-a întâmpat, ca o minune. A rămas însărcinată. Ne obișnuisem cu gândul și nu mai eram sigur că voi putea iubi pe cineva mai mult. O priveam în timp ce dormea și îmi ziceam în gând: te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Uneori, pe atunci, în timp ce pescuiam cu Jasper în susul râului Sulphur, îmi atingeam limitele. Adică simțeam că inima avea să îmi explodeze. Să explodeze e altceva decât să se rupă. Era ca și cum n-aș fi putut să exprim cât de frumos era. Nu neapărat cât de frumos, pentru că nu era doar frumusețe. Era ceva în modul în care simțeam că aparțin lumii. Arcul acela mic din pietre netede, stâncile aplecate. Mirosul molizilor. Micul păstrăv care făcea cercuri mute în apa neagră a unui iaz. Și nici măcar nu trebuia să mulțumesc pentru asta. Doar să exist. Să pescuiesc. Să merg în susul pâraului, să se întunece, să se facă rece, să devină totul o singură parte. Parte din mine cumva.

Melissa face și ea parte din același cerc. Dar în alt mod, pentru că fiecăruia ne este încredințat un anumit suflet. De parcă aș fi putut s-o țin cu grijă în palmele mele, să o țin cu multă, multă grijă, așa cum nu pot ține în grijă zona asta, dar pe ea, da, și poate că în tot timpul acela ea a fost cea care mă ținea pe mine.

Spitalul St. Vincent se afla dincolo de lac. Acolo aterizau elicopterele portocalii. Către sfârșit, discutam să zburăm către vest, dar era prea târziu și, dacă tot exista spitalul, am

mers acolo. Într-una dintre clădirile pe care puseseră stăpânire. Pline cu morți.

*

Banglely apare pe neașteptate. Eu schimb uleiul. Ar putea să bată cu degetele în metalul ușii, dar nu o face, îi place să mă sperie de moarte. Apare așa lângă mine, ca o fantomă.

Cu ce ne mai pierdem timpul acum?

Doamne, dacă voi face atac de cord, cine o să-ți mai facă rondurile din aer?

Am găsi noi pe cineva, nu-i așa? Dăm anunț la ziar.

Un rânjet care se întinde până la ochii care nu zâmbesc niciodată.

Oricum, pun pariu că aș putea pilota rabla asta.

Continuă să spună asta când și când. E ca un fel de avertisment. Pentru ce? Dacă ar fi vrut să aibă singur locul acesta bătut de vânturi, l-ar fi putut avea. Cu mult timp în urmă.

Acum s-a trezit și Jasper pe pătura lui plină de praf și începe să mârâie. Jasper nu-l poate suferi pe Banglely decât dacă e vreo situație de urgență provocată de vreun vizitator, caz în care se abține – știe să lucreze în echipă. Odată, imediat după ce a apărut Banglely, Jasper s-a repezit la brațul lui, iar Banglely a scos o armă mare cât o tigaie și l-a luat la ochi, dar eu am țipat. A fost singura dată. Am spus: Dacă împuști câinele, vom muri cu toții.

Banglely a clipit, cu rânjetul acela al lui. Cum adică vom muri cu toții?

Adică eu sunt cel care face rondurile din aer, singurul mod în care putem asigura perimetrul.

Cuvântul acela. Era singurul care-și atingea ținta. Aproape că l-am văzut cum îi intră în ureche și, prin tuburile ei, în creier. Perimetrul. Singurul mod de a-l asigura. A clipit. Și-a mișcat maxilarul dintr-o parte în alta. Puțea. Ca sângele vechi după ce ai măcelărit o căprioară.

Singurul motiv pentru care sunt încă în viață. Cum credeți că locuiesc aici singur?